

ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ πεντάκις τῆς ἑβδομάδος
ΔΕΥΤΕΡΑΝ, ΤΡΙΤΗΝ, ΠΕΜΠΤΗΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ καὶ **ΣΑΒΒΑΤΟΝ.**

Συνδρομὴ ἑτησία διὰ τοὺς ἐν τῇ πραγματικῇ συνδρομῇ δραχ. 42, ἑξαμηνιαία 6, τριμην. 3.
Διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἑπερχομαῖς τοῦ ἑλλην. κράτους ἑτησία δραχ. 46, ἑξαμηνιαία 6.
Διὰ τὴν **ΤΟΥΡΚΙΑΝ, ΡΩΣΙΑΝ** καὶ **ΓΑΛΛΙΑΝ** τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς δραχ. 24, διὰ τὴν **ΑΥΣΤΡΙΑΝ, ΓΑΛΙΑΝ, ΜΕΛΙΤΗΝ, ΚΑΛΚΟΝΙΑΝ** καὶ **ΠΕΜΟΝΤΟΥ** τέσσαρα ἀστρονομικὰ φιλολογία διὰ τὸ **ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ** διὰ ἀργυρὰ βιβλίον.

Αἱ συνδρομαὶ προληφθῆναι. Γίνονται δ' ἐν τῇ πραγματικῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΟΣ, κείμενον παρὰ τῇ πλατείᾳ τῆς Μητροπόλεως. Ἐν δὲ ταῖς ἑπερχομαῖς παρὰ τοὺς ταχυδρομ. ἐπιστάτας.

Ἐν τῇ ἑλληδοσπῇ αἱ συνδρομαὶ γίνονται κατὰ τὸ ἑλληνικὸν ἑμπορικὸν γραφεῖον ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΝΟΥΦΩΕΣ καὶ Κ. Ἀργυριάδου ἐν ΣΥΜΠΝῃ παρὰ τὸ ἑποδιστὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ταχυδρομίου κ. Αἰ. Παναγιωτοπούλου ἐν ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ παρὰ τὸ κ. Ἀποστ. Μυλωνά ἐν ΚΑΙΡῷ παρὰ τὸ ἑλλητικὸν προξενεῖον ἐν ΓΑΛΑΖΕΙ παρὰ τὸ κ. Βολοσκ. γραμ. τοῦ τοῦ ἑλλητικοῦ πρὸς ἑΒΡΑΙΑΣ καὶ ΠΥΡΡῃ παρὰ τοὺς ἑλληγ. πρὸς Τσαμαζῶ καὶ Π. Βουκίδη ἐν ΙΑΣΜῃ Γ. Βουγγαλίδου ἐν ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΗΣ παρὰ τὸ κ. Γκιούργ' ἐν ΒΑΡΝῃ παρὰ τὸ Φ. Δούκα ἐν ΚΑΛΚΟΤΤῃ τῷ κ. Σαράντη.
Τιμὴ καταγραφῆς εἰς δι' ἑκάστην εἰσοδικίον μέχρι τῶν 10 στίχων δραχ. 5. Αἱ διατριβαὶ προληφθῆναι κατ' ἀποκοπὴν.
ΣΗΜ. Οἱ δόματα ἐκ τῶν ἑπερχομῶν διακριτῶς ἄλλα καὶ στείλαται χωρὶς τὴν μὲν εἰσοδικίον ὁ ἀρκετικὸς ταχυδ. ἐπιστάτης, ὅτι προσηληφθῆ τὸ ἀνάλογον ἀνείηται μὲν τῆς καταγραφῆς αὐτοῦ.

[Άγνωστος συγγραφέας]
Ἀγάπα τον πλησίον σου
Τραγωδία εἰς πράξιν μίαν

- εφ. *Εθνοφύλαξ*, Αθήνα
1. 10 Ιανουαρίου 1866, σ. 3-4
 2. 14 Ιανουαρίου 1866, σ. 3-4
 3. 21 Ιανουαρίου 1866, σ. 4

1. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

ΣΚΗΝΗ I.

*Παρίσταται ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει πλατεία
τοῦ ἵπποδρομείου.*

(Τέσσαρες νέοι περιπατοῦν· εἰς τούτων ἴσταται καὶ λέγει αἰ-
φνης). ὦ! ἡ χολέρα! Ἀλλὰ τί ἔχειν ὁ Παῦλος; Φοβοῦμαι.
(Μετ' ὀλίγον προβαίνει ἐκ τῆς γωνίας ἄλλος.)

ΟΛΟΙ. Ἄ! Ἴδου τέλος πάντων ὁ Παῦλος.

ΠΑΥΛΟΣ. Καλημέρα, Γεώργιε, καλημέρα, Ἰάκωβε. Ἴδου
καὶ ὁ ἀδελφὸς Χρῆστος. Καὶ σὺ ἐδῶ, Μιχαήλ· ἦτο ἀδιάθετος
καὶ ἔπρεπε νὰ μὴ ἐξέλθῃς. (Δίδει τὸ χέρι εἰς ὄλους καὶ ἀσπύ-
ζεται τὸν Μιχαήλ). Ἄ! ἔκαμες κακὰ, ἔκαμες κακὰ νὰ ἐξέλθῃς.

ΜΙΧ. Δὲν ἔχω τίποτε. Ἀλλὰ εἶπέ μοι τὰ νεώτερα.

ΠΑΥΛΟΣ. Θλιθερὰ ἀδελφοί· καὶ ἄλλα θύματα Μασώνων
σήμερον. Εἷς Γάλλος καὶ δύο Ἄγγλοι ἐτελεύτησαν ἀπὸ χολέραν.
Ἦδη ἡ ἀδελφότης ἀριθμεῖ 33 θύματα, καὶ Κύριος οἶδεν ἀκόμη,
καθότι ἡ χολέρα θερίζει ἀνηλεῶς. Πτωχὴ Κωνσταντινούπολις,
ὁμοία παραδείσου! Ἀπαίσιον 1865.

ΧΡΗΣΤΟΣ. Μὴ τις τῶν ἀδελφῶν δειλιάσας ἀπῆλθεν εἰς τὴν
ἐξοχὴν.

ΠΑΥΛΟΣ. Οὐδεὶς. Ἄπαντες ἅμα κληθῶσιν ἢ μάθωσιν ἐν
κροῦσμῳ, ρίπτονται εἰς τὸν κίνδυνον ἀπαθῶς, καὶ δίδουσιν εἰς
τὸς ἀσθενεῖς πᾶσαν τὴν δυνατὴν βοήθειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Εὐγε! Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν θανόντων ἀδελφῶν. Ἀπέθανον προσφέροντες τὴν συνδρομὴν των ὡς ἀληθεῖς Μασῶνοι. Ἐγένοντο τοῦ ἔρκου των καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης θύματα. Τίς δύναται νὰ λησιμονήσῃ τὸν ἡρωϊσμόν των. Μάλιστα τοῦ ἀτυχοῦς Δημητρίου, ὅστις ἔσωσεν ἐλόκληρον τὴν πτωχὴν ἐκείνην τοῦ ἀρτοπώλου οἰκογένειαν. Ἐνθυμεῖται, Ἰάκωβε, ἦτον ἡ σειρὰ ἐμοῦ, σοῦ καὶ τοῦ μακαρίτου νὰ ἐπαγρυπνώμεν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Γαλατᾶ. Αἴφνης ἀνυπόδητος κόρη, ἐξεληούσα πενιχρᾶς καλύδης, «βοήθεια, ἔκραζεν, ὁ πατήρ μου προσεδλήθη ἀπὸ χολέ-
ρκην, καὶ οὔτε ἰατρὸς ἀπὸ πρῶις τὸν ἐπεσκέσθη, οὔτε τὰ μέσα ἔχομεν διὰ ν' ἀγοράσωμεν ἰατρινά». Ἐνθυμήσου μὲ ποῖαν ἀταρασίαν στραφεῖς πρὸς ἡμᾶς εἶπεν «ἄς ὑπάγωμεν», καὶ μὲ ποῖαν συγκίνησιν εἰς τὴν κόρην προσέθηκεν, «ὁδηγησόν μας εἰς τὸν «ἀσθενῆ». Ἐκεῖ εἰσελθόντες εἶδομεν, ἀδελφοί, προσωποποιημέ-
νην τὴν δυστυχίαν, καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, ὁ μὲν Ἰάκωβος ἔτρε-
ξεν, ἔνα ἰατρὸν ζήτησεν, ὁ δὲ Δημήτριος γονυπετησας παρὰ τῷ ἀσθενεῖ ἤρχισε τὸ τρίψιμον.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Τὸ ἐνθυμοῦμαι. Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ λησιμονήσω τὴν ἐντύπωσιν. Ὅταν ἐπανῆλθον μετὰ τοῦ ἰατροῦ, πλησιάσας με πάραυτα ὁ μακαρίτης, — «ἐφρόντισας καὶ διὰ τρόφιμα», μὲ λέγει, «ἡ οἰκογένεια αὕτη ἴτως πεινᾷ.» Ἐτοιμος νὰ ἐξέλθω ἐκ νέου, ἐτρατήθην ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ, εἰπόντος, ὅτι προτιμότερον ἦτο νὰ ἀπομακρυνθῇ ταχέως ἡ οἰκογένεια, διότι εὐρίσκεται καὶ αὕτη εἰς κίνδυνον. Τότε μὲ ἀγγελικὴν φωνὴν ὁ μακαρίτης, «παράλαβε τὴν οἰκογένειαν», εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον, δώσας εἰς αὐτὸν ὅ,τι χρηματικὸν εἶχε, «καὶ ἀπέλθε εἰς τὴν ἐξοχὴν». Ἐπειδὴ δὲ ἀντέτεινεν ἡ σύζυγος, «πῶς, τὴν λέγει, ἀνθίστασαι πέντε ἄτομα πέντρος δυσώδους καλύδης καὶ τὴν οἰκογένειαν ὅλην καὶ τὸν ἀσθενῆ κινδύουν εἰς κίνδυνον. Ἀκολούθησον τὸν ἀδελφὸν αὐτὸν καὶ μείνε ἡσυχος· μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κοινοῦ πατρὸς, θὰ σωθῇ ὁ σύζυγός σου. Πήγαινε, γύναι, πήγαινε, θὰ ἔχητε πᾶν ἀναγκαῖον μὴ διστάζης, καὶ ὁ ἀσθενὴς θὰ λάβῃ, πᾶσαν περιθαλψιν· ἐγὼ ὁ κῆδος θὰ τὸν φέρι· πλησίον σου, πήγαινε

ΜΙΧ. (Δακρύων). Ναί! ὁ ἀσθενὴς ἐσώθη ἀλλ' ὁ Δημήτριος ἔκτεθεις, φαίνεται, καὶ κοπιάσας προσεδλήθη καὶ . . . (Κλίνει τὴν κεφαλὴν).

ΠΑΥΛΟΣ. Καί! . . . μετέβη εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς, ὅπου ταύτην τὴν στιγμὴν δέχεται μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τὰς εὐλο-
γίας τοῦ Παντοκράτορος, διότι ἀπέθανεν ἐκπληρώσας πιστῶς τὸν ἔρκον του: . . . «Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» . . . Εἶθε νὰ ἐκπληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ καθήκον μας εἰς τὴν ἀνθρωπό-
τητα ὅπως οὗτος, Ἰδοὺ ῥώμιον (ἐξάγει βαύκαλιν καὶ κύλικα μι-
κρὸν) ἄς πῶμεν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς των.

(Ἀκολουθεῖ).

2. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

ΣΚΗΝΗ II.

Παρίσταται ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει πλατεία
τοῦ ἵπποδρομείου.

(Συνέχεια· ἴδε τὸ ὑπ' ἀριθ. 913 φύλλον.)

(Ἐκ τοῦ ἐτέρου ἄκρου τῆς πλατείας εἰσέρχεται νέος τις, φωνάζων, κύριοι, κύριοι. (Ἄπαντες στρέφουσιν).)

ΠΑΥΛΟΣ. (Μετὰ σπουδῆς) τί τρέχει;

ΝΕΟΣ. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἀπὸ χολέραν καὶ ὁ πατήρ μου προσεδλήθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ κινδυνεύει.

ΠΑΥΛΟΣ. (Πρὸς τοὺς ἄλλους) τίς ἐξ ὑμῶν εἶναι ἕκτακτος;

ΙΑΚΩΒΟΣ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Συγχρόνως) ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. (Πρὸς τοὺς δύο) πηγαίνετε ἀμφοτέρω. (Στρέφων πρὸς τὸν Χρῆστον). Σὺ πήγαίνε εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σταυροδρομίου νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ γείνη ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἀδελφῶν. Ἐγὼ (κυττάζων τὸ ὀρολόγιον) ὦ! τρίτη μ. μ. ἐγὼ μὲ τὸν Μιχαήλ θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἀντικαταστήσωμεν τοὺς Ἰταλοὺς ἀδελφούς. Ἄς φιληθῶμεν (φιλοῦνται τρις ἕκαστος καὶ ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Μιχαήλ καὶ τοῦ Χρήστου)

ΙΑΚΩΒΟΣ. Γεώργιε, ἐλθέ· (Πρὸς τὸν νέον μακρυνόμενον). Μὴ φεύγετε, κύριε, θὰ μᾶς ὀδηγήσητε.

ΝΕΟΣ. Ὑπάγω νὰ προφθάσω τὸν θεῖόν μου ἀναχωροῦντα διὰ τὴν ἐξοχὴν· μόνον νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἤλθον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (Μὲ ἀποστροφὴν) τοῦλάχιστον εἰπέ μας ποῦ εἶναι ὁ οἶκος.

ΝΕΟΣ. (Ἐξακολουθῶν νὰ μακρύνεται) Ν. 44. Εἰς τὴν πρώτην ὁδὸν ἀριστερά. (Φεύγει).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ. Ἴδού ἀνάνδρος υἱὸς ἐγκαταλείπων τὸν πατέρα του εἰς τὸν κίνδυνον. Ὅποια φρίκη σήμερον! . . . σύζυγοι συζύγους ἐγκαταλείπουν, ἀδελφοὶ ἀδελφούς, γονεῖς τὰ τέκνα των καὶ ὅλοι τρέχουν νὰ σωθῶσι, ν' ἀποφύγουν τὴν εἰμωμένην. Ὡ ἀνθρωπότης ματρία! (Ἀκέρχεται μὲ τὰ τοῦ Ἰακώβου).

ΣΚΗΝΗ III.

(Παρίσταται μεγαλοπρεπῶς ἐστολισμένον δωμάτιον).

Εἰς Ἀσθενῆς. Οὐδεὶς! Οὐδεὶς μὲ ἀκούει! Ἡ σύζυγός μου ἀπέθανεν ἀδόκητος, ἀλλ' εἶχε τοῦλάχιστον τοῦ συζύγου τὴν κατηγορίαν φωνῆν. Ἐγὼ ὁμῶς μόνος ὀλόμονος, οὐδὲ συγγενῆς! οὐδὲ

ΕΘΝΟΦΥΛΛΕΣ

υπέρτης! Και αυτός ο αδελφός μου ανεχώρησε, και αυτός ο αδελφός μου ανεχώρησε, ούδ' ἐν υγίαινε τουλάχιστον νὰ μὲ εἶπῃ Τίς θὰ φωνάξῃ τοὺς νεκροφόρους νὰ τὴν σηλώσωσιν. Ὁ υἱός μου ἀρᾶ γε διὰ τί ἀργεῖ τοσοῦτον; Ὁ Θεὸς νὰ τὸν διαφυλάξῃ. Ὡ! πόσον ὑποπρίω. Εἶνε ἀπαισιον νὰ ἀποθάνω μόνος! μόνος! . . . Τί σημάζουν τὰ πλοῦτήρια! Ὡς ἐξόναξ κατὰχρώμενος. Τὰ πλοῦτήρια ὅσα ἔχω πρὸς; τόσα καλὰ καὶ κακὰ εἶμαι μόνος! Ὡ ἀπεισιόσια.

ΣΚΗΝΗ IV.

(Ἀκούονται βεδίσματα ἔξωθεν, καὶ κατόπιν εἰσέρχονται νεκροφόροι τρεῖς. Μὴ ἰδόντες δὲ τὸν ἀσθενῆ ἤρχισαν νὰ ἀρπάξωσιν δὲ τὸν πολυτίμον ἀσθενῆ).

Α'. ΝΕΚΡΟΦΟΡΟΣ. Ἐπιτέρη, Περδίκκα, τρέξατε, τρέξατε νὰ συλλάβωμεν ὅ,τι δυνήθωμεν καὶ ἀκολούθως παίρνομε τὸ λείψανον· ἀλλὰ ἴσῃ τίμοι ποὺ εἶμεθα θὰ μοιράσωμε. Θὰ σὰς γδύσω ἔπειτα δίους· νὰ τὸ ξέριτε.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Parole d'honneur, Γιεράκα, καθὼς λέγουσιν οἱ Φραγκιῆσοι. (Τρέμων καὶ πλησιάζων τὴν θανούσαν) ὄχι! ὄχι! ἔχει θαυμάσια (τὰ ἔξωθεν βικίως). Σπίγγω, κύτταξέ σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι διὰ γρήματα.

ΑΣΘΕΝΗΣ. (Μὲ φωνὴν ἀγωνιώδη) βοηθήτε μοι καὶ σὰς ὑποσχέμαι . . .

ΣΠΙΓΓΟΣ. (Στρέφων πρὸς τὸν ἀσθενῆ) ὦ εἶνα καὶ ἄλλος ἐδῶ ἀβρώτος. Μὰς ὑπόσχεσαι ὁ ἐρίρης, τί μὰς ὑπόσχεσαι. (Πρὸς τοὺς νεκροφόρους τοῦ σιγαλά) προσέξατε μὴ σὰς ἰδῆ· ἀκόμη δὲν ἀνοκκάλωσα, καὶ τίς ἠξέριε! Καλὸν ἦτο νὰ τὸ τέντωσε διὰ νὰ ξεμπερδέσωσιν μιὰ φορὰ γιὰ πάντα ἀπὸ 'δῶ μέσα. (Δυνατῆ). Μὰ οὐδὲ ψυχὴ σὲ κουτίζω σπῆτι. Θυμᾶστε ἐκεῖνον ποὺ μὲ εἰδοποίησε . . . Μπροῦς καὶ σὲ μιὰ καρότσα καὶ φευγί.

ΞΕΦΤΕΡΗΣ. Ἄμ' ἴδ' ἄλλος ὁ μοσκουρωθίτος, τί φωνάζει ἔκαμε, τρέγων κοντὰ σ' τὴν καρότσα. Θεῖέ μου! θεῖέ μου. Ἀλλὰ ποῦ τρεῖς καὶ τετράδ' (κατεβάζει συγχρόνως τὸν πῆχυν τοῦ δεξιῦ βραχίονος καὶ κινεῖ αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν ποῦ τὰ ὀπισθεν).

ΑΣΘΕΝΗΣ. Βοήθεια χριστιανοί! διὰ τὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. (Πλησιάζων καὶ ἀνοίγων τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου συνάξει γρήματα καὶ ἔχει τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἀσθενῆ). Τί φωνάζεις; ἔλας «βοήθειαι» ἢ διὰ μὰς ὑπηρεσία εἶναι διὰ νὰ μαζώνωμε πειθαμένους, καὶ ὄχι νὰ κουτίζωμε ἀβρώτους. (Σιγαλά πρὸς τοὺς ἄλλους). Βρὲ ἀδελφοί, τὸν πνίγωμε, ὅπως ἔπιξῃ προχθὲς ἕνα φαρμακῶνον. Μὰ μ' ἔσκασε στὸ θεῖό μου, δὲν κύτταξε τὸ γάλα τοῦ ξυψύγματος, ἀλλ' ἐμουρμούριζε τὰχα νὰ ἦρε ὁ ὀρτοπώλης ὁ δυστυχὴς τὴν οἰκογένειάν του. Νὰ καὶ 'γὼς' τὸ λαρύγγι τοῦ διαβόλου τὸν ἄθεο.

ΞΕΦΤΕΡΗΣ. (Τελίσσων τὸ σῶμα). Ἀλήθειαι, Περδίκκα, ἐπιπέξαι κανένα. Τί σοῦ ἔκαμε, ἀθεόροδε!

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Τί μοῦ ἔκαμε; Ἐμουρμούριζε, καθὼς σὰς εἶπα, καὶ ἀργότες νὰ πεθάνῃ· δὲν καταλαβαίνεις τὰχα τί μοῦ ἔκαμε. Ἐπειτα ἦθελα καὶ νὰ τὸν γδύσω ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε οὔτε ῥολόγι οὔτε λεπτόν.

ΞΕΦΤΕΡΗΣ. Ἀμαρτία, καῦμενε.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Τί ἀμαρτία, μωρέ! ἦτον φαρμακῶνος. Καὶ νὰ ἰδῆ; σὲ ἄγγαλι ἦλθεν ὅσω ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαβόλους; ἔλασαν πᾶσι καὶ ἄλλοι; ἀ δ ε λ φ ὅ ς καὶ κατὰ ἄλλα κορακιστικὰ ποῦ δὲν καταλάβαινα. (Πύει τὸν κόρπον του).

ΞΕΦΤΕΡΗΣ. Αὐτοὶ εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν τὰς ἀδελφὰς τοῦ ἐλέους, βοηθοῦν τοὺς πτωχοὺς, κουτίζου τοὺς ἀβρώτους.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Βρὲ! τί κάθεσαι καὶ μοῦ φάλλεις; τὸ ἄζαρο. Αὐτοὶ τρακίζου ταῖς εἰκόνας, κάμουν σημεῖα ὅταν βρυκόλακες, τρώγουσιν τὰ παιδιὰ . . .

ΣΠΙΓΓΟΣ. Ὅχι! νὰ μὴ εἶναι μπαμπούλας; Τὴν κακὴ σου φλίκα! Ποῖος, κουτούλιακα, σοῦ τὰ εἶπεν αὐτὰ;

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Ποῖος μοῦ τὰ εἶπε! Μοῦ τὰ εἶπεν ὁ Βιτσάντσος ποῦ εἶνε ἀπὸ τὸν τόπο ποῦ ἔχει βικίαι κατὰ καταλαβαίνεις, κακὰ καὶ τοὺς ἀνώριστες καὶ ἄλλας καὶ μοῦ δειξε καὶ τ' ἀφοριστικὸν σὴν ἐφημερίδα.

ΣΠΙΓΓΟΣ. (Γελῶν). Διέβρασε τὴν ἄλλη ἐφημερίδα; Αὐτὸς ὁ βικίαιος ἦτο σύντροφός τους καὶ τὸ γύρισε ὁ μπαπέσης. Ἐγὼ ἔβρω καλὰ· αὐτοὶ κουτίζου ἀβρώτους, κάμουν καλὰ πράγματα, βίαια μένα, ἂν θέλεις, ποῦ ἤμουνα προχθὲς στὰ Τατάουλα, πόσους

γλύτωσαν ἀπὸ τὴν χόλερα καὶ πόσοι, ἀρχοντοπούλα ἀκόμη ἀπέθαναν ἀπ' αὐτοῦς.

ΠΕΡΔΙΚΑΣ. Καὶ δικὸν νάχης, ποῖος τοῦ; ἔβαλε, σὲ παρακαλῶ νὰ γλυτώσω ἀβρώτους· ἂν δὲν πέθαινε, κουτοί, κανένα, πῶ νὰ ὄρισκαμε 'μεῖς; νὰ κλιπνίσουμε; Δὲν πᾶτε νὰ χιθῆτε ποῦ λυπὸ ὅστε τέτοια ἀνθρωπότης ἀφορισμένη.

ΞΕΦΤΕΡΗΣ. Πάμετε, ἀκούω βρόντο ἔξω, ἔλατε νὰ σηκώσωμε πλέον τὸ λείψανον. (Προχωρεῖ πρὸς ἕνα παράθυρον, ὅπου ἀνοίγει κουτίζει ἔξω. Ἐπανερχόμενος). Γρήγορα, ἔρχονται, γρήγορα. (Σὺ κύνουν τὸ πτώμα καὶ φεύγουσιν). (Ἀκολουθεῖ).

